

París, ciutat morta

Civilització i barbàrie

Després de la matança, el silenci. Al cor de la civilització, la barbàrie. Ja ho havia anunciat Walter Benjamin a les *Tesis de la filosofia de la història*: “No hi ha document de la cultura que no ho sigui també de la barbàrie.” La seva ciutat estimada, símbol de modernitat, civilització, cultura i progrés, la ciutat dels passatges, dels panorames, dels inicis de la fotografia i exemple del culte a la mercaderia, atacada per la barbàrie més ferotge. Aquesta ciutat retratada per Benjamin amb els seus misatges, anuncis, cites urbanes i exemple de la construcció d’una veritable ciutat d’immigració que ha acollit artistes i escriptors d’arreu, gent de nombrosos països del món, autènticament cosmopolita, ha hagut de viure l’horror de primera mà en un acte que pot ser vist com una declaració de guerra. *Nous sommes en guerre*, ha dit el ministre Manel Valls.

Incerteses

Pels que érem a París, els fets duen el color d’un futur incert. Ben segur que hi haurà un abans i un després. Una ombra plana sobre l’Europa dita sense fronteres. La guerra ha deixat de ser *allà* per ser *aquí*, entre nosaltres. Aquests dies París exercia de capital cosmopolita: Paris Photo al Grand Palais, esplendors i misèries de la prostitució de final del segle XIX al Musée d’Orsay, dones pioneres de la fotografia a l’Orangerie i Philippe Halsmann al Jeu de Pomme. La ciutat més retratada retia homenatge a la fotografia, com sempre, amb mirada d’amplis horitzons. L’endemà dels atacs, tot era silenci. La cultura, amb la boca tancada, expressava el seu dol. S’havia acabat la *flanèrie* retratada per Walter Benjamin i aquell París casual on André Breton podia trobar-se amb Nadja.

La cultura del silenci

Museus, biblioteques, teatres, auditoris, centres esportius, també Paris Photo, tot tancat. Era recomanat quedar-se a casa. Estacions de metro buides, calfred al carrer, gendarmes i exèrcit amatents a les cantonades, plors i flors als barris afectats, final de festa amb sang. París va esdevenir el dissabte 14 de novembre un espectre de si mateixa, un mirall del món que no troba o no busca solució als conflictes, que no practica el diàleg amb l’alteritat i que reacciona a la violència amb més violència. Quan en una ciutat tanca la cultura, esdevé ciutat morta. *

Poesia en carbassa

David Ymbernon (Igalada, 1972) dedica a les coses el seu primer llibre de poemes, *Carbassa emergent (llum de bengala)*, acabat de publicar per LaBreu Edicions. La portada del poemari, com no podia ser d’una altra manera en un llibre d’Ymbernon, és de color taronja. Les coses d’aquest color (com les taronges i les bombones de butà) poblen l’univers d’aquest artista multidisciplinari, parateatral, transversal –digueu-li com vulgueu– que es nega a perdre la innocència i sensibilitat de la infància. No estem dient que Ymbernon sigui un home que no ha volgut créixer. Res d’això. Però segur que deu tenir algun mecanisme per connectar directament amb

tor carbassa, que Ymbernon va iniciar durant la *performance* que va realitzar a la galeria Joan Prats-Artgràfic amb motiu de l’exposició *Grills i òpera de Latung La La* el 2012. Després l’ha finalitzat al seu estudi i l’ha acabat entrant per la finestra d’El Quadern Robot. L’obra és un paisatge (carbassa), que podria ser un camp llaurat, amb un tractor (carbassa) que és una referència directa als tractors que veia al camp quan era petit. I és que tot el que va apareixent en l’obra de Ymbernon acaba tenint una referència concreta en alguna part del seu subconscient, però sorgeix de manera espontània. “Una de les meves obsessions són les ampolles de sífó i no sabia ben bé per què. Fins que un dia vaig

aquell estat de sorpresa contínua en els nens petits. “Sóc una sorpresa!/vaig dir/i aquí estic/encara per desembolicar”, assegura en un dels seus poemes del seu llibre.

En aquest territori totalment adobat per a la poesia és per on es mou l’obra de David Ymbernon, tant quan escriu, pinta o fa espectacles. O fins i tot quan està a casa, decorada com una obra seva. L’esperit i els records de la infància, sobretot els relacionats amb les seves estades a la Llacuna (l’Anoia), són presents en tot el que fa. Mireu sinó la seva exposició a la galeria El Quadern Robot (Còrsega, 267, principal 2b), que resumeix en una dotzena de peces tot el seu món. Un exemple és la gran tela *El trac-*

descobrir una foto antiga del meu pare, assegut a la taula amb un sífó al costat”, explica.

La pregunta més habitual que ens podem fer davant l’obra d’Ymbernon és per què el taronja: “Quan vaig començar a pintar, un dia em va sortir una taronja, que a partir d’aleshores es va anar convertint en una icona. I de la taronja, vaig passar al color taronja. És un color enèrgic però també remet a l’art pop, per exemple.” Taronja, sempre contrastat amb blanc o negre.

L’artista mostrarà una part de tot aquest cosmos en moviment els dies 21, 22 i 23 de desembre, quan portarà el seu espectacle *Pla fix, Latung La La*, a la sala Hiroshima de Barcelona. *

David Ymbernon, amb l’obra ‘El tractor carbassa’ (al fons) i ‘Sense títol’ (cotxe i taronja)
ORIOU DURAN